

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 8Csp/56/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4320203859
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mariana Pondelová
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2021:4320203859.4

Rozhodnutie

Okresný súd Levice, sudkyňou Mgr. Marianou Pondelovou, v spore žalobkyne: E. V., narodená XX.XX.XXXX, bytom H. T., Q. XXX/X, zastúpená spoločnosťou Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 52 63 5970, v menej ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Vladimír Sidor, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava- Staré Mesto, Pribinova 25, IČO: 35 792 952, zastúpený spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 47 233 516, v mene ktorej koná konateľ a advokát: JUDr. Andrea Cviková, o žalobe na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300,00 Eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni titulom primeraného finančného zadosťučinenia sumu 150,00 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku žalobu zamietla.

III. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, avšak len z priznanej sumy. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Okresnému súdu Levice (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) bola dňa 09.07.2020 doručená žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 300,00 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia ako aj si uplatnila nárok na náhradu trov konania.

2. 1. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že uzatvorila dňa XX.XX.XXXX so žalovaným zmluvu o Revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa zaviazala úver vo výške 1.500,00 Eur splácať v 42 mesačných splátkach po 81,99 Eur pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 18,08 % a RPMN 26,07 %. Celková čiastka, ktorá mala byť žalovanej spoločnosti vrátená bola 2.142,06 Eur.

2.2. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobkyne k mimosúdnej dohode, žalobkyňa sa domáhala ochrany svojich práv na okresnom súde, ktoré konanie sa viedlo pod sp. zn. 12Csp/80/2016. O nároku žalobkyne bolo rozhodnuté tak, že žalovaný bol zaviazaný na sumu 722,32 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 21.07.2016 do zaplatenia. Druhým výrokom súd žalobu zamietol a tretím výrokom súd rozhodol o trovách konania, nárok na ktorých náhradu nepriznal žiadnej strane.

2.3. Uznesením Krajského súdu Nitra zo dňa 30.04.2020 pod sp. zn. 7Co/107/2019 bol zrušený výrok II. rozsudku a výrok III. bol zmenený tak, že žalobca má nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.04.2019.

2.4. Žalobkyňa poukázala aj na to, že v rámci súdneho prieskumu zmluvy o spotrebiteľskom úvere súd zistil najmä nasledovné nedostatky zmluvy a to: v zmluve sa nenachádzal údaj o termíne konečnej splatnosti úveru; RPMN je uvedená nesprávne, pričom výpočtom súd zistil, že táto predstavuje až 72,70 %, resp. 87,20 % po zohľadnení poplatku; ďalej žalobkyni bola vyplatená ako úver iba suma 1.350,00 Eur, pričom žalovaný pri výpočte RPMN vychádzal zo sumy 1.500,00 Eur; zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, pretože pôvodné zmluvné dojednania boli jednostranným úkonom žalovaného zmenené ako aj predložením dohody o poskytovaní služieb žalovaný obchádzal zákonné ustanovenie o spotrebiteľských zmluvách a obchádzal ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru a platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenia, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyni vydať. Žalobkyňa ďalej poukázala na príslušné ustanovenia zákona č. 250/2007 Z. z., na základe ktorého má nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré môže žiadať od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

2.5. S prihliadnutím na porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z., ako aj zákon č. 250/2007 Z. z., konkrétne v časti uvedenia pravdivých náležitostí úveru, zákaz používania nekalých obchodných praktík a neprijateľných podmienok, spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne v prospech spotrebiteľa rozhodnuté rozsudkom. Ďalej poukázala aj na to, že existuje aj príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Tiež poukázala na to, že žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Poukázala aj na to, že žalovaný bežne v rámci obdobných žalôb namietá účelovo tým, že na strane spotrebiteľa žiadna reálna ujma nevznikla a teda by zadosťučinenie nemalo byť priznané. Žalobkyňa sa s touto argumentáciou nestotožňuje, považuje ju za nesprávnu a účelovú bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Tiež uviedla, že súdy sa s touto argumentáciou už opakovane zaoberali a konštantne uzatvárajú, že tento argument nemá žiadnu právnu relevanciu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Ďalej uviedla aj, že na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utrpieť skutočnú škodu postačí, ak mu takáto škoda hrozí. Žalobkyňa poukázala na rôzne rozhodnutia súdov Slovenskej republiky v zmysle ktorých bol vyslovený obdobný právny názor ako prezentuje žalobkyňa v tejto žalobe.

2.6. Čo sa týka samotného primeraného finančného zadosťučinenia, tak toto žalobkyňa ustálila sumou 300,00 Eur s tým, že výška takto vyčísleného primeraného zadosťučinenia by mohla vychádzať z ujmy hroziacej žalobkyni v súvislosti z nezákonnou odplatom úveru, ktorú žalovaný od nej požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené, teda bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Poukázala na to, že odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 642,06 Eur, skutočná odplata po zohľadnení všetkých poplatkov však predstavovala až sumu 2.093,58 Eur (výška splátky x počet splátok - skutočne poskytnutá istina vo výške 1.350,00 Eur). Podľa žalobkyne preto práve v tejto výške boli ohrozené jej majetkové práva. Žalobkyňa preto považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300,00 Eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde, aby tak ďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Poukázala aj na to, že ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívna spôsobilosť tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu. Vzhľadom k uvedenému sa preto domáhala nároku v sume 300,00 Eur spolu s trovami konania.

3.1. Žalovaný sa k žalobe vyjadril svojim podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 17.08.2020 (čl. 43-45) a v ktorom popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007,

na ktoré sa žalobkyňa odvoláva. Žalovaný uvádza, že z formulácie zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety - domáhanie sa ochrany svojho práva. Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/912012 Krajský súd v Prešove s ohľadom na jeho neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Žalovaný má za to, že z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., keďže žalobkyňa ani neoznačila, ani nekonkretizovala porušenie ktorého práva alebo povinnosti jej zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Ďalej uviedol, že ak by zákonodarca priznal spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešného uplatnenia práva, potom by zakotvil priamo do zákona za porušenie a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne účelne domáhal jeho ochrany na súde. Ďalej uviedol, že účelom uvedeného ustanovenia bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva najmä v reklamačnom konaní primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Žalovaný má za to, že z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický, naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Žalovaný ďalej poukázal aj na to, že z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému porušeniu sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Ďalej uviedol, že okrem tejto žaloby žalobkyňa podala aj ďalšie, ktoré sú vedené na okresnom súde a sú vedené pod sp. zn. 13Csp/26/2020 a 13Csp/49/2020. Žalovaný mal za to, že žalobkyni nebránila žiadna prekážka uplatňovať požiadavku na primerané finančné zadosťučinenie v jednej žalobe, a teda aj s odkazom na rozhodnutie 12Csp/80/2016, na ktoré sa v tomto konaní odvoláva. To, že žalobkyňa podala viacero žalôb, žalovaný považuje za konanie účelové odporujúce účelu právnej normy princípu hospodárnosti a dobrým mravom. Uviedol ďalej, že začatím separátnych konaní tak žalobkyňa neumožnila posúdiť ňou tvrdený nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Poukázal aj na to, že žalobkyňa takýmto spôsobom zneužíva ustanovenia § 3 ods. 5 uvedeného zákona. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012, podľa ktorého neexistuje žiadny oprávnený zákonný a ani logický dôvod, aby žalobca za účelom získania finančného zadosťučinenia účelovo podával niekoľko žalôb, ak tak mohol preukázateľne spraviť jednou.

3.2. Žalovaný tvrdí, že tak, ako platí princíp „konzumpcie“ sankcií vo verejnom práve, platí aj vo vzťahu k § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., čo znamená, že priznanie finančného zadosťučinenia znamená finančné zadosťučinenie za všetky skutočnosti, ktoré nastali do rozhodnutia o jeho priznaní. Ak vo verejnom práve platí princíp, že zbierajúce sa delikty sú postihnuté len sankciou určenou pre najväčší z nich, potom pri aplikácii § 3 ods. 5 uvedeného zákona, ktoré má rovnako verejnoprávny charakter, nie je možné postupovať inak. Ďalej uviedol, že ak si žalobkyňa neuplatnila nárok na zadosťučinenie s odkazom na rozhodnutie 8 Csp/62/2016 už v skôr začatom konaní, potom jej postup znamená, že žiadny nárok sama nepovažovala za dôvodný, existujúci a opodstatnený na to, aby ho uplatňovala v samostatnom konaní. V súvislosti s tvrdeniami žalobkyne, žalovaná popiera osobitne aj tvrdenia o „odradzovacej“ povahe uvedeného nároku, ako ani podľa žalobcu inštitút primeraného finančného zadosťučinenia neplní ani reparačnú a ani sankčnú funkciu. Žalovaný opätovne poukázal na ďalšie rozhodnutia súdov SR.

3.3. Účelovosť žalovaný vidí aj v tom, že obsah splnomocnenia je formulovaný všeobecne práve preto, aby sa uplatnilo vo viacerých konaniach. Žalovaný má za to, že takýto spôsob je vecne neobhájiteľný a dôvodne je ho možné považovať za zneužitie práva a to aj z dôvodu, že podanie týchto troch žalôb bolo v ten istý deň. Žalovaný poukázal aj na ďalšie rozhodnutia súdov Slovenskej republiky s tým, že namietal aj tú skutočnosť, že podľa plnej moci predloženej v konaní žalobkyňa neudelila splnomocnenie na uplatňovanie žiadaného nároku titulom finančného zadosťučinenia a podanie označené ako žaloba mal súd odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou. S prihliadnutím na skutočnosti uvedené vo vyjadrení žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

4.1. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu (č. l. 62-68), kde vyslovila nesúhlas so skutkovými a právnymi závermi žalovaného. Uviedla, že žalovaný iba všeobecne a paušálne popiera nárok žalobcu na primerané zadosťučinenie, hoci jeho nárok

objektívne existuje a je podoprený relevantnými dôkazmi. Je nepochybné, že porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z. z. je všeobecným zákonom vo vzťahu k spotrebiteľom a dodávateľom, bez ohľadu na špecifiká ich právneho vzťahu. Zákon o spotrebiteľských úveroch je následne zákonom špeciálnym, ktorý konkretizuje práva a povinnosti strán pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento zákon celkom jednoznačne slúži k ochrane spotrebiteľa (už len z dôvodu, že veriteľ má povinnosť uviesť do zmluvy o úvere náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona). Podmienka porušenia práva spotrebiteľa, a to práva riadne a pravdivé informácie o poskytovanom produkte uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je splnená (viď nesprávne uvedená RPMN). Súčasne žalovaný porušil povinnosť podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. nakoľko použil neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Žalovaný taktiež obchádzal zákon č. 129/2010 Z. z. čím porušil ustanovenie § 9 ods. 7 uvedeného zákona. O porušení týchto povinností bolo právoplatne rozhodnuté, pričom tento rozsudok je záväzný pre strany sporu, ako aj pre konajúci súd, nakoľko sa ním vyriešila otázka hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu. Za predmetné porušenia pritom zodpovedá práve a výlučne žalovaný, ktorý predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere predložil žalobcovi na podpis a mal z tejto zmluvy prospech.

4.2. Právny zástupca žalobcu ďalej uviedol, že v žalobe bolo zrozumiteľne uvedené, ktoré práva a povinnosti boli porušené - išlo o ustanovenie § 9 ods. 2 a ods. 7 zákona č. 129/2010 Z. z. ako aj ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorých ustanovení má veriteľ povinnosť riadne a pravdivo informovať spotrebiteľa o podmienkach úveru v písomnej forme, zákaz predkladať zmluvy, ktorých účelom je obchádzanie zákona a zákaz používania neprijateľných podmienok. Právny zástupca uviedol aj, že aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je celkom jednoznačná, pokiaľ ide o podmienky pre priznanie nároku podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017), ktoré bolo čiastočne aj citované - č. I. 65,66. Podľa žalobkyne sú podmienky vzniku nároku bez rozumných pochybností naplnené.

4.3. Pokiaľ ide o sumu primeraného finančného zadosťučinenia, žalobkyňa má zato, že túto dostatočne odôvodnila s odkazom na konkrétne skutočnosti. V tejto súvislosti zdôraznila, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, teda žalobca ju odhaduje s prihliadnutím na relevantnú súdnu prax a okolnosti prípadu. Túto nie je možné vypočítať tak, ako napr. bezdôvodné obohatenie z bezúročného úveru. Tiež poukázala na to, že ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019), čo sa týka a) intenzity zásahu do práv spotrebiteľa - poukázala na neuvedenie viacerých obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vrátane nesprávnej RPMN, používanie neprijateľných podmienok, obchádzanie zákona. Uviedla, že žalovaný nedôvodne požadoval sumu viac ako 2.000,- EUR, ktorú od žalobkyne v podstatnom rozsahu aj získal. Podľa žalobkyne výška nedôvodne požadovanej sumy zo strany veriteľa (t. j. odpata za úver), je dôležitým hľadiskom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia aj podľa rozhodovacej praxe súdov. (žalobkyňa citovala viaceré rozhodnutia súdov SR, č.l. 66, 67).

4.4. Námietky žalovaného ohľadom údajného zneužitia práva zo strany žalobkyne, žalobkyňa považuje za nedôvodné a špekulatívne. Tu žalobkyňa uviedla, že vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie je viazaný na podmienku, ktorou je úspešné uplatnenie poručenia práv alebo povinností, teda tento nárok vzniká až právoplatným rozhodnutím súdu o tom, že došlo k zásahu do práv spotrebiteľa (napr. určením úveru za bezúročný a bez poplatkov, určenie neprijateľných podmienok a pod.). Žalobkyňa preto svoje nároky uplatňuje postupne, tak ako vznikajú, t. j. nadobudnutím právoplatnosti jednotlivých rozsudkov, ktoré konštatujú porušenie práva alebo povinností zo strany žalovaného. Čakanie na skončenie všetkých súdnych konaní by odporovalo zásade „práva patria len bdelym“, pretože o svoje nároky by žalobca vlastnou nečinnosťou mohol prísť. Ďalej uviedla, že napokon to bol žalovaný, ktorý opakovane porušil práva spotrebiteľa a povinnosti v zmluvnom vzťahu, kde poukázala na konanie 8Csp/62/2016, 9Csp/74/2016 a 12Csp/80/2016). Žalobkyňa preto považuje za paradox, že práve žalovaný poukazuje na zneužívanie práva iných (žalobkyňa si pritom uplatňuje zákonné nároky). Ak by sa žalovaný od počiatku zachoval čestne a konal v súlade so zákonom voči slabšej zmluvnej strane, nemuselo prebiehať ani jedno súdne konanie. Je potom logické, že pokiaľ žalovaný porušil

práva spotrebiteľa vo vzťahu k trom zmluvám o spotrebiteľskom úvere, bude sa poškodený spotrebiteľ domáhať nárokov z každého porušenia.

4.5. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadom plnej moci právny zástupca žalobkyne uviedol, že táto nie je dôvodná, pretože podľa priloženého plnomocenstva je právny zástupca oprávnený zastupovať žalobkyňu v celom rozsahu vo všetkých veciach týkajúcich sa zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX. Udelené generálne plnomocenstvo sa teda týka každej veci súvisiacou s predmetnou zmluvou, pričom pod pojmom „vec“ je nutné rozumieť každý nárok žalobkyne (neprijateľné podmienky, bezdôvodné obohatenie a pod.) alebo konanie, v ktorom žalobkyňa bude vystupovať na jednej z procesných strán (a toto konanie sa bude týkať predmetnej zmluvy). Podľa právneho zástupcu žalobkyne, takýmto konaním je aj konanie o primeranom finančnom zadostučinení, pretože žalobkyňa tento svoj nárok odvodzuje od porušenia povinností veriteľa v konkrétnej zmluve, a to zmluve č. XXXXXXXXXXXX, na ktorú sa plnomocenstvo vzťahuje.

4.6. S poukazom na uvedené žalobkyňa zotrvala na podanej žalobe v celom rozsahu a žiadala žalobe vyhovieť.

5.1. Žalovaný na výzvu súdu zaslal súdu ďalšie vyjadrenie (č. I. 79-82), kde uviedol, že popiera vznik a výšku nároku, ktorého zaplatenia sa žalobkyňa domáha svojím podaním. Má za to, že z podanej žaloby ani vyjadrenia nevyplýva preukázanie takých skutočností, ktoré by preukazovali uplatňovaný nárok čo do základu, ako aj čo do výšky. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. (ktoré žalovaný citoval, č. I. 80) vychádza z predpokladu konkrétneho porušenia, ktoré namietal a uplatňoval spotrebiteľ a na základe tohto konkrétneho porušenia prijatý záver o porušení práva spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, nie je právnou normou samou o sebe, ale predstavuje súčasť určitého normatívneho celku. Len na jej základe nie je možné zakladať žiadny nárok, pretože podmienka - úspešné uplatnenie porušenia práva - musí súvisieť s konkrétnym súdnym rozhodnutím o tom, že konkrétne právo spotrebiteľa porušené bolo. Takéto rozhodnutie vydané nebolo, a vyššie označený rozsudok nie je rozhodnutím o úspešnom uplatnení porušenia práva žalobcu ako spotrebiteľa. Predpoklad formulovaný v zákone: „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje logicky rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Uvedené vyplýva zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia (§ 159 ods. 2 O.s.p., § 228 ods. 2 CSP). Uvedené zákonné ustanovenie neformuluje predpoklady pre priznanie nároku inak, ako v iných prípadoch. S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciú prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. Týmito skutočnosťami deklaruje žalovaný to, že na strane žalobkyne nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadostučinenie.

5.2. Podľa žalovaného, žalobkyňa v žalobe, ani vo vyjadreniach neosvedčila a nepreukázala splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Opätovne poukázala na to, že rozhodnutie v danom konaní nekonštatuje a neurčuje povinnosti žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa, čo by bolo naplnené v prípade, ak by súd vo výroku takéto poručenie konštatoval. Žalovaný preto napáda nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadostučinenie čo do jeho základu, ako aj čo do jeho výšky.

6. Okresný súd vo veci určil termín pojednávania na dňa 20.10.2021, na ktorom pojednával v neprítomnosti žalobkyne, žalovaného a právneho zástupcu žalovaného, ktorí svoju neprítomnosť ospravedlnili. Právna zástupkyňa žalobkyne zotrvala na podanej žalobe, odkazovala na písomné vyjadrenia k veci. Na pojednávaní súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dokladmi v nasledovnom rozsahu: čl. 1-6 žaloba, čl. 5 -10 rozsudok OS LV č.k. 12Csp/80/2016-157 z 08.11.2018, čl. 11 doložka právoplatnosti k citovanému rozsudku, čl. 12-14 uznesenie KS Nitra č.k. 7Co/107/2019-193 z 30.04.2020, čl. 15 doložka právoplatnosti k uzneseniu KS Nitra, čl. 16 potvrdenie o spôsobe výkonu advokácie, čl. 43-45 vyjadrenie žalovaného z 16.08.2020, čl. 49 -51 identické vyjadrenie žalovaného, čl. 62-70 vyjadrenie žalobkyne z 02.09.2020, čl. 79-81 vyjadrenie žalovaného z 09.09.2020, čl. 87-89 identické vyjadrenie z 09.09.2020, čl. 104-107 kópia žaloby z konania 13Csp/49/2020, čl. 108 ospravedlnenie neúčasti žalovaného a jeho PZ + vyjadrenie žalovaného ktorý žiada žalobu

zamietnuť a priznať trovy konania, čl. 116-119 kópia žaloby z konania 13Csp, čl. 120-125 rozsudok z konania 13Csp/26/2020, čl. 126 -132 rozsudok z konania 13Csp/49/2020, čl. 133-137 rozsudok z konania 9Csp/74/2016-132, čl. 138-140 uznesenie KS Nitra 6Co/137/2018-180, čl. 141-146 rozsudok 9Csp/74/2016-205, čl. 147 doložka právoplatnosti rozsudku z čl. 205 v konaní 9Csp/74/2016, čl. 148-150 rozsudok 8Csp/62/2016-78, čl. 151-159 uznesenie KS Nitra 9Co/171/2018-117, čl. 155-159 rozsudok 8Csp/62/2016-148, čl. 160-168 rozsudok KS Nitra 9Co/21/2020-223, čl. 169 doložka k právoplatnosti k rozsudku 9Co/21/2020, čl. 170-173 vyjadrenie PZ žalobkyne o jej zdravotnom stave.

7. Z uvedených listinných dokladov, obsahu žaloby, vyjadrení strán sporu, ako aj z obsahu celého spisového materiálu, okresný súd zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

7.1. Žalovaný ako veriteľ uzatvoril so žalobkyňou ako dlžníkom písomnú zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX dňa XX.XX.XXXX, ktorá skutočnosť sporná nebola. Ďalej nebolo sporné, že táto zmluva bola podrobená súdnej kontrole a to z dôvodu, že žalobkyňa sa v konaní vedenom na okresnom súde pod spisovou značkou 12Csp/80/2016 -157 domáhala pôvodne určenia bezúročnosti a bez poplatkovosti a následnou zmenou žaloby žiadala rozhodnúť o vydaní bezdôvodného obohatenia v sume 722,32 Eur. O nároku žalobkyne bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené v odseku 2.2. a 2.3. tohto rozsudku.

7.2. Z odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že súd pripustil zmenu žaloby tak, že uvádzal nový petit žalobného návrhu a nie jeho rozšírenia o ďalší výrok. Od právoplatnosti uznesenia o zmene žaloby potom žaloba znela na plnenie povinnosti a nejednalo sa o určovaciu žalobu, z ktorého dôvodu druhý výrok rozhodnutia odvolací súd zrušil, pretože súd rozhodol nad rámec petitu, ako aj zmenil tretí výrok rozsudku o trovách konania.

7.3. Súd poukazuje na odseky 20 a 21 rozsudku č. k. 12Csp/80/2016 -157 zo dňa 08.11.2018, kde súd uvádza: „20. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že Zmluva o úvere bola uzavretá a to dňa X.XX.XXXX, ktorá skutočnosť medzi stranami sporu nebola sporná, pričom v tomto čase Občiansky zákonník obsahoval ustanovenie o spotrebiteľských zmluvách. Právny vzťah ktorý vznikol uzavretím tejto Zmluvy tak treba považovať za absolútny obchod, avšak tento sa spravuje zákonom o ochrane spotrebiteľa a iba subsidiárne sa aplikuje Občiansky zákonník a to tam, kde je to pre spotrebiteľa výhodnejšie. Zmluva bola tak jednoznačne uzavretá v čase účinnosti zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010. Nespornou skutočnosťou je to, žalobkyňa ako fyzická osoba v tomto zmluvnom vzťahu vystupuje ako spotrebiteľka a žalovaný ako podnikateľ poskytujúci uvedenú službu. Súd má za to, že uvedená Zmluva o úvere je zmluvou formulárovou s vopred pripravenými zmluvnými podmienkami a obsahom a to bez možnosti žalobkyne meniť podmienky tejto zmluvy ako aj jej obsah a súd preto vyhodnocuje, že zmluva po obsahu nepochybne patrí medzi zmluvy spotrebiteľské. Ide o typovú zmluvu, ktorej obsah a podmienky nemal možnosť spotrebiteľ- žalobkyňa ovplyvniť. Zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa mal na účel zosúladiť slovenské zmluvné práva s Európskym spotrebiteľských právom, hlavne s nepriamymi účinkami Smernice Rady 93/13 EHS z 5.4.1993 o neprimeraných podmienkach spotrebiteľských zmluvách. Zmluva, ktorú uzavreli strany sporu je svojich charakterom zmluvou spotrebiteľskou, v zmysle zákona č. 129/2010, pričom podmienky zmluvy sa nemôže v žiadnom prípade priečiť príslušným ustanoveniam Občianskeho zákonníka, Zákonu o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. ako ani Smernici 93/13 /EHS. I napriek tomu, že Úverová zmluva bola uzatvorená v zmysle ustanovení § 497- 507 Obchodného zákonníka, má tu z povahy veci prednosť považovať tento vzťah za vzťah občiansko - právny na ktorý sa vzťahuje úprava spotrebiteľských vzťahov na ochranu spotrebiteľa, ktorou žalobkyňa jednoznačne je. Zmluva o revolvingovom úvere, ktorú uzavreli strany sporu je jednoznačne zmluvou spotrebiteľskou. Po preskúmaní tejto zmluvy súd zistil, že údaje, ktoré sa nachádzajú v žiadosti / zmluve o revolvingovom úvere a násl. v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere uzavreté v ten istý deň, sa jednoznačne odlišujú. Z oznámení veriteľa sa až v tomto oznámení nachádza údaj o začiatku splatnosti úveru ako aj dátum konečnej splatnosti úveru, ktorý údaj sa v zmluve o revolvingovom úvere nenachádza. Nesprávne je uvádzaná hodnota RPMN tak v zmluve o schválení revolvingového úveru, ako aj v oznámení veriteľa, táto je vykazovaná vo výške 26,07 % , pričom výpočtom bola zistená hodnota 72,70 % a v prípade, že by bolo potrebné zohľadniť aj sumu 150 eur za poplatok za poskytnutý úver, činí tak RPMN hodnotu 87,20 %. Súd poukazuje aj na to, že dohodu o poskytnutí služby strany zmluvného vzťahu túto uzavreli v ten istý deň, ako zmluva o úvere. Súd má za to, že čo sa týka vyjadrenia žalovaného, že dohoda bola uzavretá zo strany žalobkyne dobrovoľne a jej uzavretie nepodmieňuje poskytnutie úveru a nemožno odmenu za

služby započítať do výšky a nákladov úveru, ako aj že výšku RPMN je možné vypočítať až po schválení skutočnej výšky úveru, pretože až vtedy sa stane tento údaj známym, považuje súd za účelovú obranu. Súd poukazuje, že bod 6 Zmluvy o revolvingovom úvere nesie údaj „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, listina je podpísaná oboma zmluvnými stranami, ide o zmluvné dojednanie obidvoch strán, je tiež účelové. Oznámenie veriteľa totiž obsahuje nové údaje a preto oznámenie o schválení úveru - Zmluva o revolvingovom úvere, nemožno považovať za akceptáciu návrhu, ako to upravuje § 43 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože prijatie návrhu so zmenou alebo dodatkom sa považuje už za nový návrh. Zároveň súd poukazuje na to, že od začiatku bola známa výška odplaty za poskytnutie úveru 150 eur a preto táto mala byť premietnutá pri vyčíslení RPMN. Odplata za úver predstavuje náklady, ktoré musí spotrebiteľ poznať už pri podpisovaní úverovej zmluvy, aby vedel sám zväžiť, či je tieto náklady ochotný zaplatiť. V danom prípade odplata za poskytnutie úveru činí sumu 150 eur a ďalšia platba podľa dohody o poskytnutí služby, na ktorú sa žalobkyňa zaviazala, podľa dohody o poskytnutí služby činí 1.451,52 eur, teda vo výške vyššej, než je samotný úver, čiže nesporné sú tieto poplatky náklady, ktoré tak dlžníkovi vzniknú popri úrokoch, ktoré má zaplatiť. Samotný odplata za službu vo výške 1.500 eur bola ihneď odpočítaná z úveru a žalobkyni bola vyplatená len suma 1.350 eur, avšak samotný veriteľ pri výpočte RPMN vychádzal zo sumy úveru 1.500 eur. Veriteľ tak žiadal od dlžníka úroky a poplatky za finančnú čiastku, ktorú reálne žalobkyni ani neposkytol ako aj za služby ktoré tiež žalobkyni neposkytol. Od žalobkyne požadoval odmenu za služby, napr. za službu odklad splatnosti splátok, informácia o zostávajúcich splátkach a pred splatnosťou splátky, o prijatí platby, o zmene zmluvy na podnet klienta, ktoré však žalobkyni poskytnuté neboli, resp. by tieto mohli byť poskytnuté až v budúcnosti, avšak samotný veriteľ za túto ešte neposkytnutú službu si odplatu vyžiadal skôr, hoci uvedená služba poskytnutá nebola a ani ju žalobkyňa nežiadala. Súd ďalej poukazuje, že oznámenie o schválení úveru nemožno považovať za akceptáciu návrhu, v zmysle § 43 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože, ako už bolo uvedené, prijatie návrhu so zmenou alebo dodatkom sa považuje za návrh nový. V danom prípade v oznámení veriteľa sa nachádzajú ďalšie dodatky, tak, ako už bolo vyššie uvedené, ktoré sa v Zmluve o revolvingovom úvere nenachádzajú. Súd má za to, že Zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, keďže pôvodné zmluvné dojednania boli jednostranným úkonom žalobcu zmenené, údaje uvedené v oznámení sú odlišné, resp. doplnené s údajmi uvedenými v Zmluve o revolvingovom úvere, nesprávne je vyčíslená aj hodnota RPMN. Súd považuje za neprijateľné aj to, že samotný žalovaný predložil žalobkyni dohodu o poskytnutí služieb, ktorú označil ako samostatný právny úkon, pričom týmto postupom žalovaný obchádza zákonné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, keďže ide o nepomenovanú zmluvu v zmysle ustanovení § 51 Občianskeho zákonníka.

21. S poukazom na ustanovenie § 9 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. je totiž vylúčené predkladať spotrebiteľovi návrhy zmluvy, ktorých účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona. V skutočnosti je dojednanie súčasťou Zmluvy o úvere, je to zmluvná podmienka ktorá navyšuje celkové náklady dlžníka za poskytnutý úver. Samotný spotrebiteľ sa z týchto odlišných údajov uvádzaných v listinách vôbec nemohol teda dozvedieť, aké skutočné náklady mu tak vzniknú čerpaním úveru, nie je ani zrejmé, z čoho vychádzal veriteľ pri výpočte RPMN a ktoré náklady, poplatky, istinu a v akej výške zarátal. Podstatnou skutočnosťou je aj to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov úveru je vyčíslený nesprávne a to v neprospech žalobcu. Súd zároveň vyhodnocuje, že oznámenie veriteľa o schválení úveru treba považovať za neplatný právny úkon a to podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže nebol urobený v súlade so zákonom a nebol dodržaný zákonný podpis, ktorý sa vyžaduje pri uzatváraní zmluvy. Podmienky zmluvných dojednaní nie je možné meniť jednostranným úkonom len jednej zmluvnej strany, v tomto prípade zo strany veriteľa. Z uvedeného dôvodu tak súd vyhodnotil, že úver je bezúročný a bez poplatkov a to v zmysle § 11 písm. b/ a d/ zákona č. 120/2010, keďže tento neobsahuje náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ a k/. Možno však súhlasiť so žalovaným, že hodnota RPMN nie je dohodnutá, ale získa sa výpočtom, avšak na druhej strane je podstatné, že predmetom dohody je výška úveru, výška úrokov a aj druh a výška poplatkov, ktoré musí dlžník veriteľovi aj uhradiť. Z týchto ukazovateľov sa vyčíslil RPMN za tým účelom, aby mohol mať samotný spotrebiteľ vedomosť o tom, koľko na úvere reálne aj zaplatí, keďže spotrebiteľ len pri uzatváraní zmluvy musí poznať skutočné náklady a môže sa tak rozhodnúť, či do takéhoto zmluvného vzťahu vôbec vstúpi. Je zrejmé, že veriteľ sa takto snažil získať od dlžníka plnenie vysoko prevyšujúce finančnú čiastku, ktorú mu na základe zmluvy aj reálne poskytol. Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru a konečné schválenie úveru obsahujú odlišné dojednania a takto samotný veriteľ dosiahol skresľovanie skutočnej sumy nákladov, úrokov, poplatkov, ktoré spotrebiteľ veriteľovi nakoniec aj zaplatí a tieto údaje tak boli pre samotného spotrebiteľa nejasné a zavádzajúce. Po preskúmaní tejto Úverovej zmluvy súd vyvodil záver, že samotný veriteľ tak požadoval od dlžníka úroky poplatky a náklady skryto, zakomponované do nejasných, nezrozumiteľných údajov uvádzaných v zmluve, čo je nekalou obchodnou praktikou

zavádzajúcou samotného spotrebiteľa. Samotná žalobkyňa zaplatila žalovanému z reálne poskytnutého úveru 1.350 eur, ktorú skutočnosť aj žalobkyňa preukázala, sumu 2.072,32 eur. Nakoľko súd vyhodnotil, že Zmluva je bezúročná a bez poplatkov, zaviazal tak žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 722,32 eur, ktorá predstavuje sumu, ktorú žalovaný prijal bez právneho dôvodu a v tejto výške sa na úkor žalobkyni bezdôvodne obohatil, keďže vyhodnotiac, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, mala žalobkyňa zaplatiť len sumu 1.350 eur, ktorá jej bola reálne formou úveru poskytnutá“.

7. 4. Z pripojeného spisu spisovej značky 12 Csp/80/2016 vyplýva, že žalovaný vo veci nepodal odvolanie, odvolanie bolo podané len zo strany žalobkyne a to v časti výroku 2 a 3. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.06.2020.

8. Je nepochybné, že zmluva o revolvingovom úvere zo dňa XX.XX.XXXX je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka.

9. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb v znení účinnom v čase podpisu zmluvy o revolvingovom úvere, Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

10. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Zákonným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je, že spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešne uplatní na súde konkrétne porušenie jeho práva alebo povinnosti dodávateľa voči nemu. Úspešným uplatnením sa rozumie aktívne konanie spotrebiteľa v konaní, v ktorom argumentuje v predchádzajúcom spore príslušným porušením jeho práva alebo povinnosti. Súd má preukázané, že žalobkyňa takéto konanie vyvolala, pretože žalovaný nereagoval na predsporovú výzvu. Konanie bolo vedené okresným súdom pod spisovou značkou 12Csp/80/2016. Už v žalobe poukazovala na nesprávne uvedenú výšku RPMN, neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov, absenciu adresy veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti, absenciu doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti a poukázala aj na absenciu ďalších náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. - ktoré ale nekonkretizovala. Poukázala na to, že ustanovenia týkajúce sa nesplácania spotrebiteľského úveru, splatenia úveru pred lehotou splatnosti, spôsobu započítania splátok na istinu a úroky, spôsobu zániku záväzku, práva na odstúpenie od zmluvy, adresa veriteľa na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a mnohé ďalšie sú súčasťou zmluvných dojednaní spoločnosti Profi Credit Slovakia, s. r. o., no nie integrálnou súčasťou zmluvy. Žalobkyňa poukázala na bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy, ako aj neplatnosť revolvingového úveru a tiež neplatnosť dohody o poskytovaní služieb.

14. Z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (viď napr. uznesenie Krajského súdu Prešov č. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018). Súd je tohto názoru, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku (tak ako to tvrdí žalovaný), pretože toto nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods., 5 tretia

veta zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa názoru súdu sa potom nemusí výslovne jednať ani o žalobu o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti, alebo o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, pretože aj žaloba na plnenie (či už podaná zo strany dodávateľa pri porušení zmluvných podmienok spotrebiteľom, alebo podaná zo strany spotrebiteľa, kde sa spotrebiteľ domáha vydania bezdôvodného obohatenia), zahŕňa v sebe povinnosť súdu ex officio sa zaoberať aj tým, či nenastala zákonná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorú skutočnosť v konečnom dôsledku súd aj v predchádzajúcom konaní posudzoval. Súd sa preto nestotožnil s názorom žalovaného, že len výrok, z ktorého vyplýva samotné porušenie povinnosti dodávateľa by bol takým rozhodnutím, ktorým by bola splnená zákonná podmienka vyplývajúca z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Takémuto názoru nenasvedčuje ani rozhodovacia prax, podľa ktorej sú nároky na primerané finančné zadosťučinenie priznávané aj v prípade, ak je dodávateľ zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. aj keď je spotrebiteľ zaviazaný povinnosťou plnenia vyplývajúceho zo zmluvy a pozostávajúceho len v časti rozdielu medzi poskytnutým plnením zo strany dodávateľa a vykonanými splátkami, pretože pri oboch týchto konaniach súdy vždy prejudiciálne posudzujú otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti bez ohľadu na to, aby o tom bolo vydané samostatné rozhodnutie, resp. bol vyhlásený aj takýto výrok. Okresný súd preto prijal záver, že pokiaľ bolo rozhodnuté o vydaní bezdôvodného obohatenia medzi tými istými stranami sporu týkajúce sa tej istej zmluvy, základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie bol daný. Tu súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/127/2017, ktorý bol citovaný aj vo vyjadrení žalobkyne (č. I. 65) a z ktorého vyplýva rovnaký právny názor - ...."jedínym predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje". Takýto predpoklad v tomto konaní splnený bol - vid' právoplatné rozhodnutie v konaní 12Csp/80/2016. Tu súd poukazuje aj na princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov, Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), z ktorého dôvodu súd preto rešpektuje vyššie uvedený právny záver Najvyššieho súdu SR.

15. Súd sa preto v ďalšom zaoberal výškou primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá bola zo strany žalovaného rovnako namietaná. Pre právne posúdenie samotnej výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd vychádzal práve z odôvodnenia predchádzajúceho rozsudku, kde súd prihliadol na konkrétne skutkové okolnosti, na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu.

16. V citovanom rozhodnutí súd konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť pre absenciu podstatných náležitostí § 9 ods. 2 písm. f) a k) - t. j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti, ročnú percentuálnu mieru nákladov ako aj celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a tiež pre nesprávnu ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa. Žalobkyňou namietaná nesprávnosť RPMN teda bola konštatovaná aj súdom, ako aj bola konštatovaná tiež absencia doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tu súd ale poukazuje na to, že neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru, pokiaľ v zmluve bolo jednoznačne uvedených 42 splátok s tým, že termín konečnej splatnosti úveru bol ale uvedený v oznámení o schválení úveru dlžníka (05.05.2018), ktoré oznámenie síce nebolo súčasťou zmluvy, avšak pre posúdenie tohto nároku je podstatné, že o tomto údaji žalobkyňa mala vedomosť, súd preto toto porušenie nepovažoval za také porušenie povinnosti žalovaného, ktoré by malo byť sankcionované priznaním nároku na primerané finančné zadosťučinenie, pretože súd musí prihliadnuť aj na dôsledky plynúce z absencie povinných náležitostí v zmluve, ktoré spôsobili zákonný následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru vo vzťahu k vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Ako je uvedené vyššie, absentujúci údaj o termíne konečnej splatnosti takýto následok nespôsobuje práve z dôvodu, že tento údaj v konečnom dôsledku bol žalobkyňi známy. Za porušenie povinnosti dodávateľa s následkom aj nároku na primerané finančné zadosťučinenie ale súd považoval neuvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN, ktoré v tomto prípade neboli uvedené už ani v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ako aj uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa, z ktorých za závažnejšie súd považuje práve uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa, pretože práve tento údaj mohol u spotrebiteľa vyvolať dojem, že by mal platiť nižšiu sumu, ako tomu v skutočnosti bolo. Ostatné žalobkyňou namietané porušenia v rozhodnutí 12Csp/80/2016 súd už nekonštatoval (len okrajovo súd poukazuje na to, že vo veci neuvedenia výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov je už rozhodovacia prax ustálená, že tieto náležitosti zmluva obsahovať nemusí). Súd poukazuje na to, že v tomto konaní súd musí striktne vychádzať z konštatovaných

porušení v predchádzajúcom rozsudku s tým, že súd posudzuje už len ich dôsledky pre žalobkyňu. Ďalej súd konštatuje aj neprijateľnú podmienku v predkladaní spotrebiteľovi návrhy zmluvy, ktorých účelom je obchádzanie ustanovení zákona, čo však ale žalobkyňa nenamietala, a teda posúdenie tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky bez toho, aby žalobkyňa na ňu poukázala v predchádzajúcom spore, nemôže predstavovať splnenie zákonnej podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie, keďže v tejto časti nešlo o úspešné uplatnenie tohto nároku žalobkyňou. Podľa názoru súdu preto nie je potrebné na túto neprijateľnú podmienku ani prihladať, ako ani nie je potrebné prihladať ani na všeobecnú argumentáciu žalobkyne o ďalších (bližšie nekonkretizovaných) nedostatkoch zmluvy, ako aj o neplatnosti revolvingového úveru a dohody o poskytovaní služieb, ktorá neplatnosť nebola tiež súdom konštatovaná.

17. Ďalej súd prihladol aj na správanie strán sporu, z ktorého je zrejmé, že žalobkyňa si plnila svoje povinnosti v zmysle zmluvných podmienok a žalovanému uhradila sumu nad rámec jej poskytnutého plnenia, z ktorého dôvodu s prihladnutím na bezúročnosť a bezpoplatkovosť jej vnikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Naopak žalovaný, aj napriek predžalobnej výzve nepristúpil k dobrovoľnému plneniu a to aj napriek preukázateľnému porušeniu zákonných ustanovení.

18. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je 3 dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

19. Vzhľadom k vyššie uvedenému, s prihladnutím aj na to, že určitou satisfakciou je aj predchádzajúci rozsudok, ktorým bol žalovaný zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd je toho názoru, že suma 150,00 Eur je dostatočnou satisfakciou pre žalobkyňu a sankciou pre žalovaného. Súd prihladol predovšetkým na závažné porušenie zmluvy v otázke uvedenia RPMN v neprospech spotrebiteľa a nedostatočných údajov pre spotrebiteľa v súvislosti s výpočtom RPMN, na čo poukazoval aj súd v predchádzajúcom konaní, ako aj správanie sa žalovaného, ktorý nepristúpil k dobrovoľnému plneniu a aj k správaniu žalobkyne, ktorá vykonávala plnenia aj nad rámec jej zákonnej povinnosti, keďže zmluva je bezúročná a bezpoplatková. Súd preto žalovaného zaviazal na plnenie práve v sume 150,00 Eur a v súlade s citovaným ustanovením bol žalovaný zaviazaný na plnenie v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

20. Vo zvyšku - v sume 150,00 Eur, súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, nezodpovedajúcu porušeniam v zmluve, ich intenzite a dopadu na žalobkyňu.

21. Okrajovo súd ešte uvádza, že podanie samostatných žalôb na primerané finančné zadostučinenie nemožno považovať za zneužitie práva a to práve z dôvodu, že žalobkyňa daný nárok odvodzuje vždy od inej zmluvy, ktoré konkrétne porušenia sú konštatované vždy v inom rozsudku. Súd sa nestotožnil ani s názorom, že by dané nároky mali byť posúdené komplexne a to práve z dôvodu, že pokiaľ súd individuálne posudzuje porušenie každej jednotlivéj zmluvy, tak je namieste individuálne posudzovať aj nárok na primerané finančné zadostučinenie, ktorý sa odvíja od konkrétnych porušení v tej konkrétnej zmluve, čomu potom zodpovedá aj suma primeraného finančného zadostučinenia s prihladnutím aj na správanie sa zmluvných strán práve vo vzťahu ku konkrétnej zmluve.

22. Súd sa zaoberal aj predloženým splnomocnením, ktoré je podľa názoru súdu dostatočne špecifikované na to, aby bolo možné prijať záver, že žalobkyňa je zastúpená právny zástupcom aj v tomto konaní a že žaloba potom bola podaná oprávnenou osobou. Tu súd poukazuje na jednoznačný odkaz na zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, od ktorej je odvodzovaný aj nárok na primerané finančné zadostučinenie uplatnený v tomto konaní.

23. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

24. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24. Keďže týmto rozhodnutím sa konanie končí, okresný súd zároveň rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. V danom prípade výška prisúdeného nároku závisela od úvahy súdu a preto platí zásada, že žalobkyňa bola v konaní úspešná. Súd preto žalobkyňu aj priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, avšak len z prisúdenéj sumy. Súd tak rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keďže

nezistil žiadny dôvod pre rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania za použitia § 257 CSP. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný (žalovaný) dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený (žalobca) môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení - Exekučný poriadok).

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).